

Brot úr þróunaráætlun II.

Lífsaldan.

Hér að framan hef ég reynt að lýsa aðaluppistöðunum eða grindinni, sem heldur uppi öllu þróunarkerfinu.

Til þess að geta lýst þróuninni frekar, verðum við að tala um lífið sjálft, lífsölduna eða hina guðdómlegu hugsun, eins og hún birtist samkvæmt hinni guðdómlegu þróunaráætlun. Er áætlun þessi bundin við kerfi það, sem ég hef gert tilraun til þess að lýsa hér að framan, og vil ég nú reyna að lýsa þróunarleiðinni. Ég verð því að lýsa ferðalagi lífsins í gegnum heilt þróunarkerfi, en dvel lengst við hnattakeðju þá, sem við erum nú stödd í.

Eins og áður er vikið að, eru hnattakeðjur sérhvers þróunarkerfis sjö að tölu, og birtast þær hver á eftir annarri og er jafnlöng hvíld á milli þeirra og lífskeið þeirra sjálfra. Því jafnlöng eru dagur og nótt.

Í fyrstu hnattakeðju, eins og í öllum hinum, sem á eftir henni koma, birtast öll náttúruríkin sjö, sem lýst er hér að framan. Þó er það aðeins 1. frumeindaríkið, sem þá byrjar þróun sína. Öll hin ríkin sex hafa lokið þeirri þróun, sem þau eiga að baki sér í öðru sólkerfi, sem nú er liðið undir lok. Með því að hver hnattakeðja þróar sérhvert náttúruríki svo langt, að það nær því að komast upp í hið næsta í næstu hnattakeðju, þá kemur ætíð nýtt 1. frumeindaríki til sögunnar í hverri hnattakeðju og hefur göngu sína. Afleiðing þess er sú, að eitt náttúruríki hverfur á brott sem fullnumar við lok hvernar hnattakeðju og er þá aldrei nema um eitt ríki að ræða, það síðasta - mennina. Um leið og 1. frumeindaríkið kemur inn í þróunina hverfur mannríkið út úr henni sem fullnumar.

En þó er þróuninni þá ekki lokið, því þá tekur við þróun ofurmennanna, en hún er ekki til athugunar í þessu sambandi, enda telst hún hærri þróunarsviðum, eins og hér er að framan getið.

2. hnattakeðja færast skör neðar eða um eitt tilverustig. Það ríkið, sem hóf göngu sína sem 1. frumeindaríki í 1. hnattakeðju, birtist nú sem 2. frumeindaríki ; það, sem var 2. frumeindaríki í 1. hnattakeðju, verður nú 3. frumeindaríki ; það, sem var 3. frumeindaríki, verður nú steinaríki; það, sem var steinaríki, verður nú jurtaríki ; það, sem var jurtaríki, verður nú dýraríki og það, sem var dýraríki, verður nú menn. Það, sem var mannríki, hvarf út úr 1. hnattakeðju sem fullnumar.

3. hnattakeðju fer á sama hátt og hinum fyrri, nema að því leyti að vitundarástandið er breytt, því að hún liggur einu tilverustigi neðar en sú fyrri. Hún hefur sem sé einn jarðneskan hnött, eins og áður er getið.

Komum við þá að 1. hnattakeðju. Þeirri, sem okkar þróun dvelur nú í. Í henni eru eins og áður er sagt, tveir hnettir í hugheimum, tveir í geðheimum og þrír í jarðheimi, Mars, Jörðin og Merkúr. Til hægðarauka ætla ég að tákna þá með stöfunum A, B, C, D, E, F, G. - Annar hugheimshnötturinn er A, annar geðheimshnötturinn er B, Mars er C, Jörðin D, Merkúr E, síðari geðheimshnötturinn er F, og síðari hugheimshnötturinn er G.

Lífsaldan hefur að sjálfsögðu göngu sína á A-hnetti og dvelur þar um langan tíma, vegna þess að lífsaðstaðan er þar svo létt. Þessi hnöttur hefur enga þróun lægri en hina hugnrænu. Lífverurnar lifa því einungis í himnaríki og eru undir hugrænum áhrifum bæði utan frá og innan frá. Það ræður því að líkindum, að þessi þróun taki tiltölulega langan tíma, ekki sizt vegna þess, að hún er frumþróun þessarar hnattakeðju. Á meðan þróunin er á A-hnetti gerir hún ekki vart við sig á hinum hnöttunum í keðjunni. Þetta gerist vegna þess að Logoshugsun er eingöngu í það sinn beint að þessum hnetti. Að þessu loknu flyzt Logos-athyglin til B-hnattar, sem er í geðheimum, en lífið skilst ekki algerlega við A-hnöttinn; það hvílir, en deyr eigi með öllu út.

Á B-hnetti verður þróunaraðstaðan að því leyti frábrugðin hinni fyrri, að hann hefur geðheima til umráða, Þar þróast einnig tilfinningalíf til viðbótar því hugræna. Er líklegt að þróun þessi sé að nokkru styttri en hin, vegna þess, að þróunarskilyrðin eru sterkari og viðtækari og áhrifameiri.

Þá flyzt lífsaldan til C-hnattar eða Mars og hefur dvalið þar í heila hnattvist. Hefur hún þó skilið eftir lífsgerfi á B-hnetti, til þess að eiga þar afturkomu auðið síðar, eins og á A-hnetti. Að öllum líkindum hefur Mars verið mjög heitur í þá tíð eða jafnvel aðeins ljósvakagervi og þróunin því að miklum mun léttari en nú, því starftæki lífveranna hafa ekki verið fulljarðnesk eins og hún eru nú.

Þá hefur lífsaldan komið hingað til jarðar. Sama má segja um lífsaðstöðuna hér í þann tíð, eins og á C-hnetti. Jörðin hefur í þá tíð verið mjög heit eða eldhnöttur engöngu. Hafa lífsskilyrðin því verið mjög á annan veg þá, en þau eru nú, en þó að líkindum að miklum mun sterkari, en á hinum fyrrnefndu hnöttum og þau sterkustu, sem enn þá var völ á.

Þá fluttist lífsaldan til E-hnattar, Merkúrs. Hefur hann þá að líkindum verið í áþekku ástandi og Mars og hafa lífsgervin verið að mun finni og frekar ljósvakakennd, ef þau hafa náð því stigi niður á við.

Þá fluttist lífsaldan til F-hnattar, sem dvelur í geðheimum og dvelur þar í heila hnattvist við lík skilyrði og á B-hnetti.

Loks hvarf hún þaðan til G-hnattar og þar lauk hún fyrstu hringför sinni um hnattakeðjuna. En alls eru hringfarirnar sjö að tölu.

Eins og áður er sagt, hefur lífsaldan skilið eftir lífsgervi á öllum hnöttum keðjunnar, sem bíða til þess tíma að hún kemur þangað á ný í síðari hringförum.

Nú byrjar lífsaldan aðra hringför sína um hnattakeðjuna og tekur því til starfa á A-hnetti í annað sinn, við lík skilyrði og hin fyrri. Þó er líklegt að efnið sé að nokkru grófara og sterkara ef um nokkra verulega breytingu er að ræða og er hana helzt að finna í jarðnesku hnöttunum þrem, C, D, E, því þeir hafa færzt nokkuð í áttina til núverandi efnisástands; að líkindum kólnað lítills háttar. Og lífsaldan lýkur annarri hringför sinni á sama hátt og hinni fyrri og lýkur henni á G-hnetti.

Og hún fer á sama hátt þriðju hringför sína við áþekk skilyrði og áður, en þó munu jarðnesku hnettirnir hafa færzt lítills háttar nær því ástandi, sem þeir eru nú í.

Hafa þessar þrjár hringfarir þróunar verið afar lengi á leiðinni, því að frumþróunin tekur ætíð lengri tíma en síðari hlutinn. Frumþróunin er undirbygging seinni hlutans. Það er alllíklegt að þessar þrjár hringfarir lífsöldu, sem nú hafa verið nefndar, hafi staðið yfir um tvö hundruð billjónir ára.

Þá hefur lífsaldan fjórðu og núverandi hringför sína um hnattakeðjuna. Hefur hún byrjað á A-hnetti og dvalið þar í hæfilega langan tíma, flutzt til B-hnattar og dvalið þar. Þá hefur hún flutzt til Mars eða C-hattar, og loks flutzt hingað, í fjórða sinn. Í fyrstu munu gervin hafa eingöngu verið geðheimsgervi og voru þau mjög stór um sig og víðáttumikil, því hnötturinn hefur þá verið of heitur til þess að geta borið jarðneskt líf, eins og því er nú háttað.

Er það fyrsti kynstofninn, sem þá hóf göngu sína. Næstur honum kom annar kynstofninn, sem hefur verið mestmegnis ljósvakagervi og því hálfjarðneskur. Voru þær þjóðir nefndar Norðbúar eða „Hyperboræar“. Hefur þróun þessara tveggja kynstofna staðið í 300 milljónir ára. Að þeim tíma liðnum hefur jörðin verið búin að ná því stigi að geta fætt lífsgervi, sem voru lík þeim, sem við nú höfum eða jarðneska líkami. Birtist þá þriðji kynstofninn, Blökkumenn eða „Lemúrar“. Bjuggu þeir á landi því, sem var þar, sem nú er Inlandshaf og Kyrrahaf. Er Ástralía leifar af því landi. Lifðu Blökkumenn í liðlega 50 milljónir ára. Á þessum tíma tóku þeir miklum breytingum. Fyrst voru þeir einfrumungar og skiptust í tvennt. Æxlunin fór fram á þann hátt. Samloðun gervanna hefur verið mjög laus. Þá urðu þeir tvíkynja. Loks skiptust kynin og hafa haldið því ástandi til þessa dags.

Því er haldið fram, að í lok Lemúruþjóðanna eða í síðasta kynþætti þeirra, hafi mannkynið fyrst náð einstaklingsvitund sinni. Þá hafi það náð sambandi við guðsvitund sína eða hið innra líf sitt jafnvel þó að það hafi enn þá ekki verið sér þess fullvitandi og er það eigi enn þá, að sárafáum undantekningum.

Þá hóf fjórði kynstofninn göngu sína eða gulu mennirnir fyrir nálega fimm milljónum ára. Bjuggu þeir á landi því, sem var þar, sem nú er Atlantshaf. Eru til miklar og markverðar bókmenntir um þetta land, og er talið að í sérstöku „Atlantis“-bókasafni í París séu 25 þúsund bindi, sem annaðhvort fjalla um þetta land eingöngu eða geta þess að meira eða minna leyti. Eru Rauðskinnar í Ameríku og Indíánar afkomendur gulu mannanna og einnig Kínverjar. Eru þeir síðasti eða lokapáttur fjórða kynstofnsins. Ástralíu-svertingjar og Afríku eru leyfar Lemúranna.

Þegar komið var fram í miðjan fjórða kynstofninn eða fjórða kynþátt hans, hafði þróunarkerfi okkar náð miðbiki sínu og komizt lengst niður í efnið, sem því var unnt að kornast. Þá var jörðin komin í það grófasta ástand, sem hún átti að komast í og síðan hefur þróuninni þokað lítils háttar upp á við.

Þá komu Aríarnir; hvítu þjóðirnar, fimmti kynstofninn, fram á sjónarsviðið. Hófu þeir göngu sína fyrir um 60 þúsund árum. Er þróun þeirra nú komin góðan spöl fram yfir miðbik, því að fimmti kynþáttur þeirra, Teftónar, eru nú uppi í heiminum og ráða honum.

Sjötti kynþáttur Aríanna er nú þegar farinn að gera vart við sig, einkum í Ameríku og Ástralíu, en hann birtist víðar, t. d. hér í landi. Er þetta fólk mjög fíngert og fallett, en hefur ennþá eigi fengið þann kraft, sem því er nauðsynlegur til þess að standast öldurót þessara hættutíma og eru því undir miklum hættum.

Út úr þessum kynþætti á sjötti kynstofninn að fæðast. Sumir halda því fram að hann muni ekki koma við sögu fyrr en að liðnum átta til níu hundruðum ára. Er honum ætlað að búa á landi því, þar sem nú er Kyrrahaf, vestur af Mexíkó. Að hæfilegum tíma liðnum verður Kyrrahafsbotninn kominn svo hátt upp úr sjó á þessum slóðum, að land það, er þá myndast, verður byggilegt. Er fyrir löngu síðan byrjað á því að lyfta hafsbotninum upp og undirbúa myndun þessa meginlands framtíðar.

Á þessu meginlandi mun vaxa og þróast miklu glæsilegri og fegurri menning en sú, sem mannkynið hefur ennþá megnað að birta. Atlantsþjóðirnar áttu að þroska tilfinningalífið í ákveðna hæð og þeim tókst að undirbyggja það svo, að það næði sambandi við innsæið í gegnum listir og listasmekk, sem Egyptar hafa varðveitt og flutt til vorra tíma. Ariarnir eiga að þroska hugsanahæfileikann svo, að hann nái hinni hærri eða heimspekilegu hugsun og innsæinu að þeirri leið. Sjötti kynstofninn á að þroska skyggina svo hátt, að menn sjái og starfi að minnsta kosti í tveim veröldum í senn. Við það tekur þekking manna á tilverunni afarmiklum breytingum og veitir þeim allt aðra afstöðu til lífsins en áður átti sér stað.

Að lokum kemur sjöundi og síðasti kynstofninn til sögunnar. Á hann að búa á landi þar sem nú er nokkur hluti Suður-Ameríku. Hverfur nokkur hluti hennar í sæ, en aftur kemur upp meginland, það sem þessi síðasta menning mannkyns á að búa í þessari hnattvist lífsöldunnar. Þessi kynstofn á að þroska hugsanaflutninginn til fullnustu og verða þá tungumálin óþörf, því menn tala saman með hugskeytum.

Að því búnu hverfur lífsaldan héðan og flyzt til Merkúrs eða E-hnattar og dvelur þar í hæfilegan tíma og þróar þar einnig sjö kynstofna eins og hún gerði í dvöl sinni hér. Gerir hún það í dvöl sinni á öllum hnöttum keðjunnar í öll þau sjö skiptin sem hún starfar þar.

Þá hverfur hún til F-hnattar í geðheimum og loks til G-hnattar í hugheimum og hefur þá lokið fjórðu hringför sinni um hnattakeðjuna.

Á sama hátt fer lífsaldan 5. hringför sína um hnattakeðjuna og byrjar á A-hnetti og heldur svo áfram þangað til hún kemur til E-hnattar, Mars, í fimmta sinni. Mun hann þá miklu léttari en nú og þróunarskilyrðin fyrirhafnarminni. Kemur hún að því búnu hingað og dvelur hér og þróar sjö kynstofna á ný eins og fyrri skiptin. Hverfur hún þá til Merkúrs og svo til F- og G-hnatta og lýkur þá fimmtu hringför sinni.

Á líkan hátt mun lífsaldan fara 6. og 7. og síðustu hringför sína um hnattakeðjuna og að lokum lýkur þessari fjórðu höfuðþróun okkar og þá mun hnattakeðjan leysast upp og hverfa sem þátttakandi í leik lífsins.

Það ræður að líkindum, að þrjár síðustu hringfarirnar verði að miklum mun styttri en þær fyrri og sú síðasta mun stytzt þeirra allra. Fyrstu skref þróunar eru stytzt og hægust, en þau síðustu hröðust og lengst.

4. hnattakeðja. En hún nær hærra upp og er því andlegri í ytri áhrifum. Í seinni hluta þeirrar þróunar verða mennirnir meira guðir en menn frá okkar sjónarmiði.

5. hnattakeðja. - Að hæfilegum hvildartíma liðnum birtist 5. hnattakeðjan í þróunarkerfi okkar. Verður hún lík þróun þeirri, sem Venusarkerfið er nú statt í. Verður þróun þessi að miklum mun léttari en sú sem við erum nú stödd í, því að hún hefur aðeins einn jarðneskan hnött, tvo í geðheimum og fjóra í hugheimum. Fer lífsaldan sjö hringfarir um keðjuna á sama hátt og ég hef lýst.

6. hnattakeðja. - Er hún enn þá hærra á tilverustigunum en sú fimmta. Hefur hún engan jarðneskan hnött. Einn hnött hefur hún í geðrheimum, fjóra í hugheimum og tvo í innsæisheimum. Hefur hún sams konar legu á tilverustigunum og önnur hnattakeðjan. Verður þróun þessi því ennþá léttari og andlegri en hinar fyrri. Er ferðalag lífsöldunnar einnig hið sama nú og í fyrri hnattakeðjum.

7. hnattakeðja. - Liggur hún hæst allra hnattakeðja og er andlegust þeirra, einnig vegna þess að hún er hin síðasta í þróunarkerfinu. Með henni er þá okkar þróunarkerfi lokið. Öll náttúruríki hennar nema mennirnir, sem hafa náð fullkornun, hverfa upp í hina andlegu heima (Nirvana) og bíða þar þangað til nýtt sólkerfi kemur til sögunnar og þá ljúka þau þar þeirri þróun, sem þau áttu ólokið, er þetta sólkerfi okkar hvarf brott af leiksviði lífsins.

Sérhvert þróunarkerfi verður að byrja með sex náttúruríki, sem hafa lokið tilsvarendi þróun annars staðar og á sama hátt verður þetta sama þróunarkerfi að skila sex, náttúruríkjum með tilsvarendi þróun að baki sér til nýs þróunarkerfis í nýju sólkerfi.

Viðauki.

Eins og getið er hér að framan, þá á sólkerfið að þróa tíu þróunarkerfi til fullnustu. Ég hef í kaflanum um lífsölduna skýrt frá því hver sé gangurinn í þessari starfsemi og hvernig henni sé fyrir komið. Þó eru það að sjálfsgöðu aðalatriðin, sem hér er lýst. Mörg minni atriði gætu komið til greina, sem verður alveg að sleppa.

Öll hin þróunarkerfin starfa á líkan eða hliðstæðan hátt.

Hvar höfum við, sem nú erum menn í þessari þróun, í þessari hnattakeðju, byrjað að feta braut lífsins? Samkvæmt þróunaráætlun þessari höfum við byrjað þróun okkar í sólkerfi, sem er fyrir langalöngu liðið undir lok. Við höfum birzt í 1. frumeindaríki í 5. hnattakeðju í einu þróunarkerfi þess sólkerfis, - birzt í 2. frumeindaríki í 6. hnattakeðju og í 3. frumeindaríki í 7. og síðustu hnattakeðju. Þá höfum við verið í steinaríkisvitund í 1. hnattakeðju í okkar þróun, þeirri, er ég hef lýst hér að framan, farið í gegnum jurtaríkisvitund í 2. hnattakeðju og dýraríkisvitund í 3. hnattakeðju og að lokum birzt sem menn í 4. hnattakeðju nú. Og eigum að lokinni þessari hnattakeðju að ljúka þróun okkar og verða ofurmenni og fara inn í hina hærri þróun. Og þróun okkar er því í raun og veru engin takmörk sett.

Á sama hátt má rekja þróunarsögu allra annarra náttúruríkja.

Stjörnufræðingar telja að mjög fáar sólir muni hafa sólkerfi eða jarðneska hnetti. Þetta er vitanlega mjög örðugt að rannsaka vegna þess að fjarlægðirnar eru mjög miklar og ljósið frá þessum plánetum, ef nokkuð er, hlýtur að vera mjög dauft, svo að þær geta að líkindum eigi birzt á ljósmyndaplötum.

Samkvæmt þeirri þróunaráætlun, sem ég hef lýst hér að framan, þá birtast ekki jarðneskar plánetur í sólkerfi fyrir en þróunin er komin í þriðju hnattakeðju, og hverfa svo þegar fimmtu hnattakeðju lýkur.

Bæði fyrri og seinni hluti þróunarinnar fer allur fram í hærri veröldum. Þess vegna geta fjöldi sólkerfa verið á frumskeiði eða á lokaskeiði, og hafa því engar plánetur sýnilegar í þessum heimi.

Hér að framan hef ég gert tilraun til þess að lýsa aðalatriðunum í þróunaráætluninni, eins og henni er lýst í hinum innri eða „esoterisku“ fræðum. Er þetta gert sem aðstoð þeim til handa, sem vildu reyna að kynna sér þessi fræði og skilja þau til hlítar.

Mörgum, sem fást við dulfræði, hefur veitzt örðugt að gera sér grein fyrir hinni guðdómlegu þróunaráætlun, og ef þetta gæti orðið þeim nokkur léttir við námið, er tilgangi mínum náð.

JÓN ÁRNASON prentari